

Uit de oude doos

Als volleerd data-analist zit ik met gefronste wenkbrauwen achter mijn keyboard en bekijk het door bits en bytes zichtbaar geworden document uit het online historisch archief van de Laarder Courant de Bel.

Mijn ogen scannen vocalen en consonanten, terwijl mijn lippen de syllaben omzetten in de volgens de syntaxis correct geformuleerde zinsnede: “Op 1 september 1945 is te Laren opgericht een afdeling van de Volksuniversiteit voor Laren en Blaricum.”

Ik ben stupéfait over de archaïsch aandoende vooroorlogse schrijfwijze van het woord afdeling met een dubbele e-klank, zoals in het woord dictee.

Een malicieuze grijns siert mijn ooit door acne craquelé getekend gezicht bij het hardop uitspreken van de zin: “De minimumcontributie is vastgesteld op één gulden per jaar.”

Vanaf het oprichtingsjaar dateert al de samenwerking tussen bibliotheek en volksuniversiteit, zoals prominent blijkt uit de vermelding van de Openbare Leeszaal als locatie voor lezingen.

Heden ten dage is deze samenwerking uitgekristalliseerd in de gezamenlijke huisvesting in het Brinkhuis, het hart van Laren.

Voldaan maak ik als gelouterd digibeet een selfie met mijn iPhone en stuur de facsimile-uitgave van dit document uit de oude doos als extra bijlage bij een e-mail aan een bevriende relatie, een expert in digitale analyse, waarbij ik een smiley toevoeg aan deze elektronische missive.

Zijn respons is to the point: “Ik prefereer een amoureuus gedicht van jou over de lente.”

Ik antwoord onmiddellijk met een haiku.

Een pimpelmeesje
vlindert met een plujsje wol
naar een nestkastje.